

I SLOBODA IZRAŽAVANJA

U periodu na koji se ovaj monitoring izveštaj odnosi, zabeleženo je više slučajeva koji ukazuju na moguće povrede slobode izražavanja.

1. *Pretnje i pritisci*

1.1. Mlađan Dinkić, predsednik Ujedinjenih regiona Srbije, optužio je dnevni list „Kurir“ da ga uređuju funkcioneri Demokratske stranke - Dušan Petrović i Slobodan Homen. Redakcija ovog lista objavila je i da je Dinkić vlasniku lista, Aleksandru Rodiću, tokom noći između 7. i 8. juna, poslao SMS poruku koju je Rodić shvatio kao pretnju, da će proći kao i njegov otac Radisav Rodić. Radisav Rodić proveo je gotovo dve godine u pritvoru, po optužbi za zloupotrebu službenog položaja, pre nego što je sa tužilaštvom postigao sporazum o priznanju krivice. Sve ovo dogodilo se nakon što je „Kurir“ objavio da je austrijsko tužilaštvo za borbu protiv korupcije pokrenulo istragu protiv biznismena Martina Šlafa zbog kupovine udela u srpskom mobilnom operatoru „Mobtel“, te da proverava i kako je Šlafu isplaćeno 357,9 miliona evra, na osnovu ugovora koji je potpisao Mlađan Dinkić, u to vreme ministar finansija u Vladi Republike Srbije. „Kurir“ je u istom tekstu preneo i izjavu jednog domaćeg sagovornika koji tvrdi da je postojao osnov da Srbija Šlafu uskrati isplatu novca na ime udela u mobilnom operatoru koji je kasnije prodat norveškom „Telenoru“.

U Zakonu o javnom informisanju propisano je da niko ne sme, ni na posredan način, da ograničava slobodu javnog informisanja, nijednim drugim načinom podesnim da ograniči slobodan protok ideja, informacija i mišljenja. Istim Zakonom propisano je i da niko ne sme da vrši bilo kakav pritisak na javno glasila i njegovo osoblje, kao ni uticaj podesan da ih omete u obavljanju posla. Mlađan Dinkić je bivši guverner Narodne banke Srbije – od 2000 do 2003. godine, bivši ministar finansija u Vladi Republike Srbije – od 2004. do 2006. godine, kao i ministar ekonomije i regionalnog razvoja i potpredsednik Vlade Republike Srbije – od 2007. do 2011. godine. On je i narodni poslanik u nedavno konstituisanoj Narodnoj skupštini Republike Srbije.

Tekst objavljen u „Kuriru“ kreće od, po svemu sudeći nesporne informacije, da se u Austriji vodi istraga protiv biznismena Martina Šlafa u vezi sa kupovinom udela u srpskom mobilnom operatoru „Mobtelu“. Suvlasnici „Mobtela“, država Srbija sa 49% i srpski biznismen Bogoljub

Karić sa 51% vlasništva, bili su u arbitražnom sporu u kome je država pokušavala da dokaže da je njen vlasnički udeo zapravo veći. Karić je 2005. godine Šlafu prodao svoju rusku kompaniju koja je bila vlasnik udela u „Mobtelu“. Država je „Mobtelu“ iste godine oduzela licencu za mobilnu telefoniju i otkupila od banaka potraživanja koje su imala prema „Mobtelu“, te zatim ta potraživanja konvertovala u ulog u kompaniji, čime je kreirana situacija u kojoj je država postala suvlasnik sa 70%, umesto dotadašnjih 49% akcija. „Mobtel“ je nakon toga prodat na tenderu norveškom „Telenoru“ za oko milijardu i po evra, od čega je Šlafu isplaćeno 30% na ime njegovog udela u kompaniji. „Kurir“ u svom tekstu tvrdi da je Dinkić, kao ministar finansija, imao osnov da Šlafu ne isplati deo prodajne cene „Mobtela“ dobijene od Norvežana. „Kurir“ ovu tvrdnju potkrepljuje izjavom svog izvora, penzionera iz Beograda, koga predstavlja kao „stručnjaka za telekomunikacije“, da Karićeva kompanija koju je Šlaf kupio, zapravo nije ni postojala, odnosno da nije bila upisana u registar u Rusiji.

U skladu sa praksom Evropskog suda za ljudska prava u primeni člana 10. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, građenom u odlukama kao što je presuda u slučaju Lingens protiv Austrije od 8. jula 1986. § 42, ili Oberschlick protiv Austrije (br.2) od 1. jula 1997. godine, § 29, ili Lopes Gomes da Silva protiv Portugala, od 28. septembra 2000. godine § 30, „granice prihvatljive kritike šire su kada je reč o političaru kao takvom, nego kada je reč o privatnom licu“. Političar, kako se izričito navodi u citiranoj presudi Lopes Gomes da Silva protiv Portugala, svakako ima pravo da mu se reputacija štiti, čak i kada ne istupa privatno, ali zahtevi te zaštite moraju se ceniti u kontekstu interesa otvorene diskusije o političkim pitanjima, sve uzimajući u obzir da se izuzeci po kojima se sloboda izražavanja može ograničiti, moraju tumačiti usko.

Eventualne neosnovane isplate Šlafu, iz novca koji bi inače ostao u državnom budžetu, jesu stvar od javnog interesa o kojoj mediji imaju pravo da informacije, ideje i mišljenja objavljuju slobodno, bez optužbi i dvosmislenih SMS poruka koje mogu biti protumačene i kao pretnja. Pitanje koje ostaje otvoreno jeste da li je „Kurir“ poklonio preveliku veru izvoru koji ne mora nužno da bude kredibilan, kao i kako manjakavosti koje se tiču registracije kompanije koja je svojevremeno bila vlasnik u „Mobtelu“, nisu otkrili, ni pravni savetnici Martina Šlafa, pre nego što je on tu kompaniju kupio od Karića, ni država Srbija, kada je ušla u arbitražni spor s tom kompanijom oko visine svog vlasničkog udela, te na kraju ni pravni savetnici „Telenora“, kao kupca na tenderu, niti još desetak međunarodnih telekomunikacionih kompanija koje su bile zainteresovane za istu kupovinu i koje su 2006. godine otkupile tendersku dokumentaciju i proučavale dokumentaciju vezanu za ovu transakciju, kada je „Mobtel“ privatizovan. Ovakvi

nedostaci teksta koje je „Kurir“ objavio, ne opravdavaju, naravno, napade na njih. Tenzija izazvana krajnje neprimerenom reakcijom na sporni članak, donekle je popustila nakon objavljivanja autorskog teksta Mlađana Dinkića u dnevnom listu „Danas“, 11. juna, u kome bivši ministar finansija, mnogo smirenijim tonom, iznosi svoju verziju događaja koji su pratili privatizaciju „Mobtela“. Stranka Ujedinjeni regioni Srbije, čiji je predsednik Mlađan Dinkić, saopštila je sredinom juna da „Kurir“ nije, na način predviđen Zakonom o javnom informisanju, objavio njihov odgovor na informacije iz spornog teksta objavljenog u tom listu 8. juna. U tom saopštenju se posebno insistira na načelu jednakosti informacije i odgovora, koje podrazumeva da se odgovor objavljuje na istoj strani i sa istom opremom kao što je bila objavljena i informacija na koju se odgovara. Zakonom je za neobjavljivanje ili neuredno objavljivanje odgovora predviđena sudska zaštita u hitnom postupku. Do momenta zaključenja ovog izveštaja ne raspolažemo informacijama o tome da su Ujedinjeni regioni, ili Mlađan Dinkić, sudskim putem zatražili objavljivanje odgovora. Na on-line portalu sudova Srbije postoji, međutim, podatak da je Mlađan Dinkić, 20. juna ove godine, protiv „Kurira“ i urednika, Saše Milovanovića, podneo tužbu za naknadu štete, kojom potražuje 990.000,00 dinara.

1.2. U centru Novog Sada, 22. juna uveče, poliven je benzinom i zapaljen automobil novinarkе dnevnog lista „Kurir“, Zorice Radulović. „Kurir“ je preneo, pozivajući se na saznanja policije, da su u napadu učestvovalе tri osobe. Jedna je benzinom iz kantice polila automobil, druga ga je zapalila, dok ih je treća čekala u kolima kojima su se dovezli. „Kurir“, takođe tvrdi, da policija veruje da su napadači ceo dan pratili novinarku i čekali pravi trenutak da joj neopaženo zapale automobil. Sve se dešavalo oko 23.20 sati uveče, na parkingu ispred zgrade u kojoj novinarka živi. Zorica Radulović je samo nekoliko minuta ranije izašla iz automobila i ušla u zgradu. Novinarska udruženja zatražila su hitno rasvetljavanje svih okolnosti ovog slučaja, otkrivanje i kažnjavanje počinitelaca i nalogodavaca.

Iz opisa događaja koji su mediji preneli, nije najjasnije šta bi mogao biti motiv napada na Zoricu Radulović, odnosno njenu imovinu. Do rasvetljavanja svih okolnosti ovog slučaja, sumnja logično pada na one koji su imali razloga da budu nezadovoljni pisanjem „Kurira“, odnosno konkretne novinarkе. Shodno važećim propisima, niko ne sme, ni posredno, da ograničava slobodu javnog informisanja, ni na jedan način podesan da ograniči slobodan protok ideja, informacija i mišljenja, pa tako ni uništavanjem imovine novinara. Odgovorni za paljenje automobila novinarkе mogli bi u konkretnom slučaju da odgovaraju za uništenje i oštećenje tuđe stvari, ali i za izazivanje opšte opasnosti, imajući u vidu da je automobil ne samo zapaljen, već i da se to desilo u centru grada, na parkingu ispred stambene zgrade, a kako su mediji preneli i u

neposrednoj blizini nekih javnih objekata, gde je eksplozija izazvana požarom mogla da izazove opasnost za živote ljudi ili za imovinu većeg obima. Krivičnim zakonikom su, zavisno od vrednosti uništene imovine, za uništenje i oštećenje tuđe stvari, predviđene kazne i do pet godina zatvora, a za izazivanje opšte opasnosti, u slučaju da je opasnost izazvana na mestu gde je okupljen veći broj ljudi, od jedne do osam godina zatvora i novčana kazna.

2. Sudski postupci

2.1. Novinar dnevnog lista „Danas“, Boban Karović, saslušan je u policiji u postupku po prijavi dr Dragana Arsića, bivšeg direktora Zdravstvenog centra „Studenica“ u Kraljevu. Ovaj list piše da je Arsić krivičnu prijavu protiv Karovića podneo zbog širenja lažnih vesti, a povodom teksta „Evropski prosek ili loš rastvor“, objavljenog 1. novembra prošle godine. Novinar u spornom tekstu istražuje podatke o broju umrlih pacijenata odeljenja za hemodijalizu u Zdravstvenom centru „Studenica“, u kontekstu odluke direktora te ustanove, da umesto rastvora za dijalizu, koji su ranije nabavljani preko Republičkog zavoda za zdravstveno osiguranje, nabavlja druge rastvore preko privatne firme. U tekstu se ukazuje da je, prema podacima kraljevačkog Zavoda za javno zdravlje, dobijenim po zahtevu za slobodan pristup informacijama od javnog značaja, pri približno istom broju pacijenata, broj umrlih sa četvoro 2008. godine, odnosno šestoro 2009. godine, u 2010. godini došao do 22 pacijenta, dok je u prvoj polovini 2011. godine umrlo njih 11. U tekstu se citira i saopštenje i podaci samog Zdravstvenog centra „Studenica“, shodno kojima je u Evropi smrtnost pacijenata na hemodijalizi 15,6 posto, a u Americi 21,7%, dok se u kraljevačkoj zdravstvenoj ustanovi, u čitavom posmatranom periodu, taj broj kretao u rasponu od 13,9 do 17,05%. „Danas“ tvrdi da je redakcija, nakon objavljivanja spornog teksta, došla i do treće liste sa brojem dijaliziranih i umrlih pacijenata, sadržane u izveštaju Ministarstva zdravlja, te da se podaci u toj listi bitno razlikuju od podataka sa prethodne dve liste. U izveštaju Ministarstva zdravlja iz 2011. godine, kako ga citira „Danas“, navodi se da je nakon odluke Zdravstvenog centra „Studenica“, koja je doneta tokom 2009. godine, da samostalno, a ne preko Republičkog zavoda za zdravstveno osiguranje, nabavlja rastvor za dijalizu, dolazilo do češćih zastoja u radu aparata za dijalizu, iz razloga što se koncentrovani rastvor nije u potpunosti rastvarao u vodi, pa su zaostali 'kristali' dovodili do zapušavanja filtera. Do zaključenja ovog izveštaja još nije poznato da li je nadležno tužilaštvo odlučilo da pokrene postupak protiv novinara.

Članom 343. Krivičnog zakonika predviđeno je da će se lice koje iznošenjem ili pronošanjem lažnih vesti ili tvrđenja izazove paniku, ili teže narušavanje javnog reda ili mira, ili osujeti ili značajnije omete sprovođenje odluka i mera državnih organa ili organizacija koje vrše javna ovlašćenja, kazniti zatvorom od tri meseca do tri godine i novčanom kaznom, a u slučaju kada se lažne vesti ili tvrđenja iznose na javnom skupu ili u medijima, zatvorom od šest meseci do pet godina. Iako sama okolnost da je neko podneo krivičnu prijavu i da policija po nalogu tužilaštva kome je prijava podneta prikuplja određene podatke, još uvek ne znači da će postupak zaista i biti pokrenut, sama činjenica da novinaru pretili krivični progon, u situaciji u kojoj je izveštavao o stvari od nesumnjivog javnog interesa, pozivajući se na dokumente nadležnih organa, konkretno kraljevačkog Zavoda za javno zdravlje, dobijene po zahtevu za slobodan pristup informacijama od javnog značaja, predstavlja ozbiljan razlog za zabrinutost. Ovo tim pre što je sporni članak ozbiljan istraživački tekst, koji je čak bio u užem izboru za godišnju Nagradu za istraživačko novinarstvo Nezavisnog udruženja novinara Srbije. Isto krivično delo, doduše nešto drugačije formulisano, bilo je krajem devedesetih godina zloupotrebljavano u svrhu gušenja slobode štampe. Najpoznatiji je slučaj Nebojše Ristića, koji je 1999. godine, kao glavni i odgovorni urednik TV Soko iz Soko Banje, osuđen na godinu dana zatvora. U obrazloženju presude pisalo je da je kriv što je, kao glavni i odgovorni urednik stanice kojoj je uručeno rešenje Saveznog ministarstva za telekomunikacije o prekidu rada, na zgradi svog medija postavio plakat Radija „B92“ na kome je pisalo 'Free press - made in Serbia' sa slikom zatvorskih rešetki, kao znakom da u Srbiji ne postoji sloboda štampe, pa je isticanjem ovih plakata na javnom mestu, kako je zaključio sud, prenosio lažne tvrdnje da u Srbiji sloboda štampe ne postoji. Pokretanje postupka protiv Bobana Karovića predstavljalo bi znak povratka Srbije u vreme represije nad novinarima i medijima, za koje smo smatrali da je davno prošlo, i ozbiljan udar na slobodu izražavanja u Srbiji i pravo novinara da u pitanjima od nesumnjivog javnog značaja, slobodno istražuju pojave, prikupljaju informacije o njima, analiziraju ih i objavljuju.

2.2. Prvi osnovni sud osudio je 13. juna, u ponovljenom postupku, Miloša Radisavljevića Kimija, jednog od vođa navijača fudbalskog kluba „Partizan“, na 16 meseci zatvora zbog ugrožavanja sigurnosti novinarkinje „B92“, Brankice Stanković. Suđenje je ponovljeno pošto je Apelacioni sud, u postupku po žalbi, raniju presudu Prvog osnovnog suda, kojom je Radisavljeviću bila izrečena jedinstvena kazna od godinu i četiri meseca zatvora zbog ugrožavanja sigurnosti i nasilničkog ponašanja, potvrdio u delu koji se odnosio na nasilničko ponašanje, a ukinuo u delu koji se odnosio na ugrožavanje sigurnosti, našavši da je dokazano samo učešće Radisavljevića u vređanju novinarkinje, ali ne i pretnja smrću. Ovaj slučaj tiče se događaja sa fudbalske utakmice Partizan – Šahtjor 2009. godine, kada je sa južne tribine stadiona Brankice Stanković skandirano da je otrovna kao zmija, i da će proći kao ubijeni novinar

Slavko Ćuruvija. Grupa navijača, koju je predvodio Miloš Radisavljević Kimi, dobacivala je i na kraju probušila gumenu lutku, koja je predstavljala novinarku. Uvrede, pretnje i performans s lutkom, bio je odgovor na ranije emitovani serijal Insajdera „Nemoć države“, čiji je Brankica Stanković autor, a u kojem je otkriveno da je policija protiv vođa navijačkih grupa podnela više stotina krivičnih prijava, koje nikada nisu procesuirane. Brankica Stanković je od 2009. godine, na osnovu procene ugroženosti njene bezbednosti, koju su izvršile nadležne državne službe, pod dvadesetčetvoročasovnim policijskim obezbeđenjem. Ona je, kada je na ponovljenom suđenju saslušana kao oštećena, rekla da za nju skandiranje „proći ćeš kao Ćuruvija“ u prevodu može da znači samo jedno – „ubićemo te“, budući da je u Ćuruviju 1999. godine ispaljeno 17 metaka, a da ubice do danas nisu otkrivene. „Ne pridružujem se krivičnom gonjenju zato što ovo nije moj privatni problem, niti ja vodim privatni rat protiv bilo koga, ovo je problem države koja mora da zaštiti svakog pojedinca. Sud mora da preuzme odgovornost, jer od njihove odluke zavisi da li će u ovoj zemlji i dalje postojati sistem koji štiti huligane i kriminalce. Ovaj postupak inicirala je država odnosno tužilaštvo, a ne ja i ‘B92’“, naglasila je Stankovićeva. Ilija Dražić, advokat Miloša Radisavljevića, najavio je žalbu na presudu kojom je njegov branjenik dobio 16 meseci zatvora. On je u izjavi za medije kao važan detalj istakao to što je sporna lutka u rukama Radisavljevića bila svega 12 sekundi. Miloš Radisavljević tvrdio je na suđenju da je on prekinuo pevanje sporne pesme, a za ostale uvrede se izvinio. Inače, Radisavljević je nakon prve presude pobjegao iz zemlje, a uhapšen je 21. februara u kafiću u centru Skoplja, u Makedoniji, nakon čega je isporučen srpskim vlastima.

Slučaj Miloša Radisavljevića jedan je od više slučajeva koji se vode protiv članova i vođa navijačkih grupa povodom događaja koji su usledili nakon emitovanja istraživačkog serijala Insajder „Nemoć države“ na Televiziji „B92“ 2009. godine. U toj emisiji, Brankica Stanković i tim novinara „Insajdera“, na osnovu obimne dokumentacije prikupljene od policije, tužilaštva i sudova, bavili su se sudbinom brojnih krivičnih prijava koje je policija podnosila protiv vođa navijačkih grupa. Nakon emitovanja, usledila su uvredljiva skandiranja sa tribina na košarkaškim i fudbalskim utakmicama, kao i pretnje novinarki preko društvenih mreža na Internetu. Na fudbalskoj utakmici Partizan – Šahtjor, u decembru 2009. godine, uvredama sa tribina dodata je i pesma, kojom se Brankici Stanković pretilo da će proći kao ubijeni novinar Slavko Ćuruvija, kao i performans sa lutkom, koju su navijači simbolično gazili, šutirali, bacali i pokušavali da nabiju na šipke od ograde stadiona, sve u direktnom televizijskom prenosu. Brankica Stanković stavljena je zbog pretnji pod dvadesetčetvoročasovno policijsko obezbeđenje, pod kojim je već više od dve i po godine. Ono što je, međutim, izazvalo najveće kontroverze i ogorčenje novinarskih i medijskih udruženja, nisu toliko pitanja koja se tiču konkretne Radisavljevićeve odgovornosti, već dilema Apelacionog suda da li je pevanje pesme

kojom se novinarki poručuje da će biti ubijena, i gaženje i šutiranje lutke koja tu novinarku simbolično predstavlja, čime se pokazuje i mogući način na koji će biti ubijena, pretnja ili tek obična uvreda. U konkretnoj ponovljenoj presudi, Prvi osnovni sud u Beogradu ostao je pri shvatanju da ovo predstavlja pretnju, ali ostaje da se vidi kakve će odluke sudovi u postupcima za ovaj incident dalje donositi, pošto postupak protiv Radisavljevića nije jedini koji se tim povodom vodi. Situacija u kojoj jednu istu stvar sami novinari doživljavaju kao ozbiljnu pretnju i ograničavajući faktor u svom radu, a sudovi, jednom kao ozbiljnu pretnju, a drugi put tek kao običnu uvredu, predstavlja ozbiljnu pretnju po slobodu izražavanja i može uticati na dalji rast autocenzure u srpskim medijima.

2.3. Televizija „B92“ saopštila je 20. juna da je primila presudu Apelacionog suda u Beogradu kojom je potvrđena ranija odluka Višeg suda u Beogradu, kojom je ova medijska kuća obavezana da zbog objavljivanja jednog policijskog saopštenja iz 2008. godine, plati licu koje se u tom saopštenju pominje, štetu u iznosu od 350.000 dinara. U saopštenju se navodi da se presudom nastavlja sa neprihvatljivom praksom srpskih sudova u sporovima koji se vode povodom prenošenja informacija iz dokumenata državnih organa, a posebno povodom prenošenja informacija iz policijskih saopštenja. Protestu „B92“ povodom ove presude, pridružila su se medijska i novinarska udruženja, kao i Poverenik za informacije od javnog značaja i zaštitu podataka o ličnosti, Rodoljub Šabić, koji je izjavio da smatra neprihvatljivim da novinari ili mediji koji su korektno preneli sadržinu saopštenja ili dokumenata organa vlasti plaćaju kazne ili naknade jer su time navodno povredili nečiju čast ili ugled.

U konkretnom slučaju, radilo se o policijskom saopštenju broj 284/08 od 24.9.2008. godine, koje je i dan danas dostupno u arhivi saopštenja na Internet prezentaciji MUP-a Srbije, na stranici <http://www.mup.gov.rs/domino/arh2008.nsf/24sep08mup>. Prenoseći saopštenje, „B92“ je javio da je policija ušla u trag grupi za koju se osnovano sumnja da je pokušala da ubije V.M. iz Raške, te lišila slobode Slavišu M. (1973) iz Raške, Zdravka N. (1977) iz Novog Pazara i Dragana R. (1979) iz Kraljeva. Presuda je doneta po tužbi Zdravka Nićiforovića iz Novog Pazara, koji je u postupku tvrdio da su mu prenosom saopštenja povređeni čast i ugled, budući da je krivični postupak protiv njega kasnije pravosnažno obustavljen, a da su informacije navedene u saopštenju, da je od ranije poznat policiji kao izvršilac najtežih krivičnih dela, preprodaje narkotika, ubistva, i krađe vozila, netačne. Članom 82. Zakona o javnom informisanju predviđeno je da novinar, odgovorni urednik i pravno lice koje je osnivač javnog glasila, ne odgovaraju za štetu ako je neistinita ili nepotpuna informacija verno prenet, između ostalog, i iz dokumenta nadležnog državnog organa. Takođe, članom 74. Zakona o javnom informisanju predviđeno je

da, ako je javno glasilo objavilo da je protiv određenog lica pokrenut krivični postupak, to lice ima pravo, kada se postupak okonča, da od odgovornog urednika zahteva da, bez naknade, objavi informaciju o pravosnažnom obustavljanju postupka, odbijanju optužbe, odnosno oslobađanju od optužbe. U konkretnom slučaju, Zdravko Nićiforović nije se obratio odgovornom uredniku TV „B92“ sa zahtevom da objavi informaciju da je krivični postupak protiv njega pravosnažno obustavljen. Ova presuda je tipična u smislu da se odnosi na pitanje po kome praksa srpskih sudova danas najviše odudara od onoga što predstavlja evropski standard slobode izražavanja. Naime, praksa Evropskog suda za ljudska prava u čitavom nizu presuda, kao što su Bladet Tromsø i Stensaas protiv Norveške od 20.5.1999. godine, ili Colombani protiv Francuske od 25.6.2002. godine, zauzela je nedvosmisleno stanovište da medij i novinari, ako citiraju dokument nadležnog organa, što MUP u odnosu na konkretnu stvar svakako jeste, nisu obavezni da proveravaju istinitost klevetničkih i difamnih citiranih tvrdnji i ne odgovaraju za njihovo objavljivanje. Konkretno, u paragrafu 68 presude u predmetu Bladet Tromsø i Stensaas protiv Norveške, i paragrafu 65 presude Colombani protiv Francuske, izričito je navedeno da mediji moraju imati pravo da se, kada doprinose debati o stvarima od opravdanog javnog interesa, pouzdaju u sadržaj zvaničnih izveštaja i saopštenja, bez potrebe, pa samim tim i bez obaveze, da vrše nezavisnu proveru sadržaja takvih zvaničnih izveštaja i saopštenja. U svakom drugom slučaju, zaključuje Evropski sud za ljudska prava, vitalna uloga medija, da rade u interesu javnosti, bila bi ugrožena. Upravo oslanjajući se na ovakvu praksu, srpski Zakon o javnom informisanju predvideo je članom 82. odgovornost urednika, novinara i medija za štetu u ovakvim slučajevima. U praksi, međutim, srpski sudovi ovu odredbu često ignorišu, što presuda u ovom konkretnom slučaju potvrđuje. Posledica je, kako se navodi u saopštenju „B92“, da u Srbiji danas gotovo da nema medija koji makar jednom, a neki i više puta, nije plaćao štetu zbog prenošenja policijskih saopštenja, istih onih koja se, bez ikakve odgovornosti MUP-a, objavljuju i na zvaničnoj Internet prezentaciji tog Ministarstva. U saopštenju se dalje ukazuje i da ovakve presude ne mogu biti u interesu ni lica čija se imena navode u neistinitim ili nepotpunim policijskim saopštenjima, pošto njihov interes može biti jedino da satisfakciju dobiju od policije, ako je već policija pogrešila, a ne od medija koji su se u policiju pouzdali. Takođe, one ne mogu biti ni u interesu javnosti, pošto interes javnosti nije da se propusti policije prikrivaju sankcionisanjem medija koji samo prenesu saopštenje, a još manje da mediji prećutkuju šta policija radi, ne bi li tako smanjili rizik od plaćanja štete zbog nečega što policija nije odradila kako treba.